

Dieren met een doel

Dieren met een doel

Sophie Roodenburg

Schrijver: Sophie Roodenburg

Coverontwerp: Sophie Roodenburg

ISBN: 9789465018027

©Sophie Roodenburg

Inhoud

1. Een dierenvriend in de jungle	7
2. Een nieuw begin	11
3. Vlamme strepen	16
4. Plastic soep met vissen	19
5. Krijsende planten	25
6. Een gestipt vloerkleedje onder een boom	32
7. Ook monsters moeten eten	37
8. Boomhutten en boomwortels	43
9. Op zoek naar Leander	47
10. Kale vlaktes	51
11. Het hart van Panthera	58
12. Sprong in de diepte	64
13. Ziekenbezoek	70
14. Wijsheid en water	77
15. Watersnoodramp	83
16. Niet alle dieren eten van de grond	90
17. Op hoog niveau	97
18. Wat je van beren leren kan	101

19. De laatste loodjes	105
20. Strand vol beesten	112
21. De laatste voorbereidingen	117
22. De slag om Panthera	120
23. Nieuw en onbekend	126

Een dierenvriend in de jungle

Ze rende door het bos. Ik kom nooit meer terug, dacht Laila verdrietig, maar vastberaden. Ze had genoeg van de stad. Je had er alleen maar huizen en het stonk er enorm. Op school was ze altijd een buitenbeentje omdat ze meer hield van de natuur dan van de stad. Ze was weggelopen van haar moeder en zusje. Lang had ze de vraag of ze haar eindbestemming wel zou halen. Ze was over snelwegen gereisd en had woeste rivieren getrotseerd. Maar nu was ze er eindelijk. 'De jungle; fluisterde ze terwijl ze de dichte begroeiing inliep.

Ze had van haar vader alles geleerd van de natuur en hoe je erin moest overleven. Haar vader, Laila zuchtte. Ze hield veel van hem en deed alles met hem samen. Hij was ooit het bos ingegaan en daarna nooit meer teruggekomen. Iedereen zei dat hij waarschijnlijk door een roofdier was opgegeten,

maar Laila geloofde dat niet. Toen ze in het park een panter was tegengekomen was ze er goed mee bevriend geraakt. Althans, eerst was ze erg geschrokken toen ze hem zomaar zag zitten op de rand van een fontein. Het had niet veel gescheeld of ze had de dierenambulance gebeld. Maar toch, die panter had iets bijzonders. Hij leek honger te hebben dus gaf laila hem de salami van haar boterham. Dieren geven om voedsel, als je ze eten geeft worden ze vanzelf je vriend, wist laila. Het had niet lang geduurd totdat zij en de panter goed bevriend waren geraakt. Er bestond een legende over een panter die iedereen in het land wel kende. Het zou zo zijn dat als een panter een meisje uit de stad zou halen en hij haar mee zou nemen om de jungle te redden. Dat waren sprookjes, Laila ging de jungle in om haar vader te zoeken. Ze moest hem zoeken. Niemand vond zomaar een panter in het park. Dat gebeurt alleen als je niet in de stad maar in de jungle hoort. Ze noemde haar panter Leander. Eigenlijk leek het al vanaf het moment dat ze hem zag dat ze al wist hoe hij

heette. 'Ik bouw een boomhut; zei ze tegen Leander. 'Deze boom lijkt me wel goed'.

Leander gromde goedkeurend. Soms was Laila bang dat ze Leander iets te veel als een huisdier behandelde terwijl ze hem als een gelijke beschouwde, iemand die van de natuur houdt en hem wil beschermen. Laila wist dat haar vader hier de jungle in gegaan was omdat hij altijd de plekken waar hij geweest was markeerde door een tekening van een panter in een boom te krassen en op deze boom stond er ook een. Waarom het een panter was wist ze niet, maar ze hoopte er snel genoeg achter te komen. Ze klom in de boom. Halverwege lag er een giftige slang op een tak. Ze kon er niet langs zonder hem te storen. Naar beneden kon ook niet want ze zat minstens op tien meter hoogte. Laila wist dat het gif dan die slang soms wel tien mensen kon doden. Ze probeerde eroverheen te springen ze greep en tak en haalde opgelucht adem. Nog geen tien secondes later sloeg het noodlot alsnog toe, de tak begon te kraken en brak af. Ze viel met een noodvaart naar beneden. Leander maakte een gekweld geluidje en

sprong achter haar aan. Toen ze ruim vijf meter gevallen was hoorde ze een vreemd klotsend geluid. Plots merkte ze dat het gras helemaal geen gras was. Daar was water! Er stroomde inderdaad een klein helder beekje. Ze plonsden erin. Panters konden erg goed zwemmen dus Leander had geen problemen met het vele water. Laila daarentegen kon helemaal niet zwemmen! Ze spetterde en sloeg met haar armen op het water. 'Help! Help!' Riep ze.

Ze wist dat het hulpeloos was er was hier helemaal niemand. Ze zocht naar haar panter. Leander was nergens te bekennen. Ze kon niet met haar voeten bij de bodem. Haar armen begonnen te branden. Dit hield ze niet lang meer vol! Na een paar minuten gaf Laila zich over aan het water. Dit is het dan dacht ze. Ik verdrink. Ik verdrink en ik ga dood. Ze zag een mooie groene steen op de bodem van de rivier. Hij leek op de groene ogen van haar vader. En die van haar. Het laatste wat ze zag is dat ze de steen oppakte en door een golf per ongeluk inslikte.

Een nieuw begin

Zodra de steen door Laila's keel gleed voelde ze zich sterker. Ze haalde adem en zwom een paar slagen. Ineens had ze door dat er iets vreemds aan de hand was. Ademen onderwater kon helemaal niet! En ze kon ook niet zwemmen! Ze keek naar haar hand en zag tot haar schrik dat hij helemaal harig was! O, nee, dacht Laila. Ze dacht aan de steen. Dit gebeurde er vast als je de steen doorslikte. Was dit een wereld na de dood? Of was ze misschien gek geworden? Ze besloot om hier nu niet haar tijd aan te verspillen. Misschien had ze nog wel een kans en ze had wel zin in avontuur. Ze zwom naar het wateroppervlak. Toen ze boven kwam schrok ze. Ze stond in een adembenemend mooie oase! Achter haar was een grote waterval tussen de rotsen. Het water was helderblauw. Het leek wel bijna groen! En er zwommen kleine visjes

in, in alle kleuren die je maar kon bedenken. Er was een soort strandje met wit zand, en daar omheen stond een dicht oerwoud waarin je de vogels kon horen kwetteren. Al snel zag ze Leander. Hij lag te zonnen op het strandje. Ze riep zijn naam. Leander spitste zijn oren en keek naar haar. Zodra ze het water uit klom begroette hij haar met kopjes. 'Kom, we gaan het oerwoud in,' zei Laila.

'Dat lijkt me niet zo verstandig,' zei een onbekende stem.

Laila keek om zich heen maar zag niemand. 'Wie zei dat,' vroeg ze voorzichtig. 'Hallo?' riep ze nog een keer.

'Ik,' zei Leander.

Laila schrok. 'Kan je praten?'

'Ja,' antwoorde hij. Zijn stem had een zachte, rustige klank. 'Dat kunnen alle dieren hier. Ieder jaar haalt een dier een echte natuurliefhebber uit de stad en neemt hem mee terug naar Panthera, zo heet het hier trouwens. Ik droomde er al van toen ik nog maar een klein welpje was. Mijn vader

vond iemand die een was met de natuur. Ze pasten bij elkaar als twee druppels water. `

Laila dacht aan haar vader. Hij hield ook veel van de natuur. Misschien had hij hier gewoond. Ze durfde het niet te hopen.

‘Je komt niet zomaar Panthera in. ` ging Leander verder. ‘Je moet kunnen bewijzen dat je hier kan blijven wonen. Je moet een jaar lang hier samen met mij weten te overleven. `

Maar... hoe...` stamelde Laila.

‘Je kunt het best onderbrak Leander haar. ` Ik heb jou niet voor niets uitgekozen. `

‘Wat is er eigenlijk met me gebeurd? ` Vroeg Laila. Ze was het bijna alweer vergeten.

Leander twijfelde maar begon toen toch te praten. ‘Zolang je hier bent blijf je een panter. Zoals je merkte kun je nog wel lopen maar niet meer praten. `

‘Ik praat nu toch gewoon? ` Vroeg Laila.

‘Nee, eigenlijk grom je` zei Leander. ‘Luister maar. `

Nu ze zich er beter op concentreerde hoorde ze het. Leander en zij maakte grommende geluiden. 'Genoeg gepraat' zei hij. 'Aan het werk.'

Ze zochten een goede plek uit om te overnachten. Laila klom in een boom en Leander zocht takken. Een half uur later hadden ze een prachtige boomhut. De palmbladeren dienden als dak, bed en deken. Laila liep naar het meer om vis te vangen. Gek eigenlijk, dacht ze. Ik kan me het al bijna niet meer voorstellen om geen panter te zijn. Ze keek naar haar staart. Ze bewoog hem heen en weer.

Leander kwam bij haar staan. 'Het went wel' zei hij. 'Morgen kun je meer ontdekken, nu moeten we eten.'

Ze ving drie grote vissen en probeerde vuur te maken. De rotsen waren veel te broos om als vuurstenen te dienen en ze kreeg het vuur maar niet aan. Leander ging naast haar staan en blies. Er kwam een adembenemende grote vuurbol uit zijn bek en daardoor vatte het hout vlam.

Laila hapte naar adem. 'Kan ik dit ook' vroeg ze.